

mist! Selsammal silmapilgul tuli ka isä jookstes ulitsast alla, ja jäi siklo ja lapse kiskendamisse häelt kuuldes seisma, ja watas ülles, ja jõudis, omma tuggewa töö- põlle digel silmapilgul ülestõstes omma poega ennese rüppe wasto wõtta ja nenda surma hõpi temmast ärrakeelda. Sest si- kufkus ulitsa peale mahha surnuks ja rus- suks! — Agga isä kandis omma last ommas süles tuppä ja seal wast kulis emma, kui liggi temmale suur kurbdus olli olnud, ja kui heldeste Jummal sedda tem- mast olli ärrakeelnud. Ja isä teadis nüüd, kust se häddalinne mõtte temmale olli tulnud ja räkis ja kitis teisel päwal, ja iggal ajal weel sedda armo, mis tem- male sündinud! Nenda sago Jummal meid kõiki aitama, ja keige meie hädda ja willetsussele nisuggust otša tehha, et meie pärrast weel tedda peame kiitma, üteldes:

„Ta on keif wägga hästi teind,
Ja keif jo enne ärra näind,
Au meie Jummalale!“

Lisсандик.

Nõia kümme tõmest.

Wannaperre on hea tüf küllast ärra, ja sedda armsam on naber, kes külmast ja tulest ei holi, ja õhtuti senna tulles widde- wikku piddama. Paksus ahjus raksuwad männakäbbid ja kaddakad, lapsed kükkita- wad ahjo su ees, ja otawad waitsest, mis jutto ommeti tänna wanna Jaak hakkab ajama, et ta ni kaua, pea pappä ja mam- ma, ja pea omma sapa otša peale wa- tab. Jaak olli wanna wäljateninud mõisa küt, kes õnša pärrisherraga saksamaal käi- nud, ja otšato paljo kõif suggu juttusi teadis, et iggaüks tedda sellepärrnst ar- mastas, kõigeennamist agga lapsed, sest